Андрієві Охрімовичу

я останній прозаїк блідих поколінь
я останній пророк мегаполісу
де червоною ниткою в календарі
інтроспекція власного голосу

де питають мене і питаюся я
а ніхто відповісти не пробує
де колеги від генія до холуя
замасковані чорною робою

розтроюджений мульками менталітет
патетична бравада липова
якщо кожен четвертий на світі поет
то нема ні одного великого

є лиш друзі і є ще у друзів смаки
є кресало і є пергамент
є ще самки і є ще порожні сумки
із порожніми в них пляшками

є ілюзія втоплена в білім вині
і обов'язок бути радим
а кому це потрібно тобі чи мені
чи винові що знає правду